

ЗМІСТ

Елфріда.....	5	Люсі.....	413
Сем.....	99	Елфріда.....	418
Керрі.....	138	Люсі.....	435
Люсі.....	166	Елфріда.....	450
Оскар.....	190	Люсі.....	465
Елфріда.....	213	Сем.....	468
Люсі.....	227	Люсі.....	503
Елфріда.....	229	Елфріда.....	507
Оскар.....	262	Оскар.....	518
Люсі.....	293	Керрі.....	541
Керрі.....	312	Сем.....	563
Люсі.....	323	Люсі.....	570
Оскар.....	327	Елфрідина вечірка.....	574
Люсі.....	333	Різдво.....	623
Елфріда.....	351	Дві матері.	
Сем.....	364	Розамунда Пілчер.....	665
Керрі.....	375	Подяки.....	685
Елфріда.....	395		

ЕЛФРІДА

Перш ніж остаточно покинути Лондон і переїхати за місто, Елфріда Фіппс з'їздила в собачий притулок «Баттерсі» й повернулася звідти із чотирилапим другом. Добрих пів години, протягом яких серце несамовито калатало, вона шукала його. Та щойно побачила, як він сидить, прихилившись до ґрат клітки, і дивиться на неї темними очима, одразу зрозуміла: це він. Елфріда не хотіла величезного пса, але й гавкуча кишенькова малеча їй теж не подобалася. Цей був якраз правильного розміру. Собачого.

Довга м'яка шерсть спадала йому на очі. Він умів настовбурчувати й притискати до голови вуха і тріумфально метляв хвостом.

Плямистий, біло-коричневий, кольору какао з молоком. Коли Елфріда спитала в хазяйки притулку про походження песика, та розповіла, що в його роду точно був бордер-коллі та бородатий коллі, плюс ще кілька невідомих порід. Насправді Елфріді було на це байдуже. Їй подобався вираз його ніжної мордочки.

Вона зробила пожертву на користь притулку «Баттерсі», і новий друг поїхав з нею додому — влаштувався на пасажирському сидінні й задоволено визирав у вікно. Здається, початок нового життя йому подобався.

Наступного дня вона відвела його до грумера — постригти, викупати й висушити. Собака повернувся пухнастим, чистеньким і пахнув лимоном. Віддячуючи за таку сибаритську увагу, він демонстрував їй довіру, вдячність і цілковиту відданість. Пес був сором'язливий, навіть трохи боязкий, але водночас дуже сміливий. Якщо дзвонили у двері чи йому здавалося, що він помітив зловмисника, він якусь хвилюнку несамовито гавкав, а потім ховався на свій м'який лежак чи заскакував на коліна до Елфріди.

Вона не одразу придумала йому ім'я, та зрештою нарекла Горациєм, а коротко — Горасом.

З кошиком у руці та Горасом на повідці Елфріда зачинила за собою двері котеджу, пройшла вузькою доріжкою, вийшла за хвіртку й рушила тротуаром на пошту та до крамниці.

Середина жовтня, сіре пообіддя — що й казати про таку погоду. З дерев злітало останнє жовте листя, не по сезону холодний вітер змусив поховатися навіть найзатятіших садівників. Уроки в школі ще не закінчилися, тож надворі не було ні душі. Небо здавалося низьким, по ньому невпинним потоком пливли хмари. Елфріда швидко крокувала вперед, а Горас неохоче біг поруч — він знав, що це обов'язковий щоденний ритуал, і хоч-не-хоч, а мусить виконати його якнайкраще.

У селище Дібтон у Гемпширі Елфріда приїхала вісімнадцять місяців тому — навіки покинула Лондон і почала нове

життя. Спершу почувалася трохи самотньо, але зараз уже й не уявляє свого життя деінде. Час від часу хтось із її старих друзів ще з тих часів, коли вона грала в театрі, відважно долас шлях із міста і приїздить у гості. Ночувати гостю доводиться на кривому дивані в маленькій спальні, яку Елфріда називає майстерню, бо там стоїть швейна машинка, на якій вона шиє вишукані, стильні подушки для фірми з дизайну інтер'єрів на Слоун-стріт і заробляє цим трохи грошей.

Від'їжджаючи, друзі допитуються:

— Елфрідо, у тебе ж тут усе гаразд, так? Ти не шкодуєш? Не хочеш назад у Лондон? Ти щаслива?

І вона завжди заспокоює їх:

— Звісно, щаслива. Це моя затишна нора, у якій я проживу сутінки свого життя.

Тепер тут усе стало комфортним і знайомим. Вона знала, хто живе в тому будинку чи в отому котеджі. Люди зверталися до неї на ім'я: «Доброго ранку, Елфрідо» чи «Чудовий сьогодні день, місіс Фіппс». Деяко з місцевих їздив у місто на роботу — рано-вранці вони сідали на експрес до Лондона й пізно ввечері поверталися, на вокзалі пересідали в автівки та їхали додому. Інші ж усе життя прожили тут, у маленьких кам'яних будиночках, які раніше належали батькові, а до того — дідусеві. Були в селищі й новенькі. Вони жили в багатих районах на околиці й працювали на фабриці електроніки в сусідньому містечку. Одне слово, нічого особливого, звичайне селище. Саме те, що Елфріді й було потрібно.

Вона минула паб, який нещодавно відремонтували. Його прикрасили кованими залізними вивісками, а просторий

паркувальний майданчик поруч тепер називався «Дібтонським каретним двором». Далі вона пройшла повз церкву, навколо якої росли тиси, минула ворота під дахом і дошку оголошень, на якій тріпотіли папірці з новинами парафії: концерт гітаристів, пікнік для матерів із дітьми... На церковному подвір'ї якийсь чоловік палив вогнище, і в повітрі солодко пахло горілим листям. Над головою кричали круки. На церковних воротах сидів кіт, але, на щастя, Горас його не помітив.

Вулиця повернула, і наприкінці її, біля сірого бунгало, яке тепер стало новою домівкою священника, Елфріда побачила сільську крамницю. На банерах висіла реклама морозива, стенди на стіні повідомляли про останні новини. Біля дверей стояли три підлітки з велосипедами, а трохи далі припаркувалася червона вантажівка поштаря, який саме діставав листи зі скриньки.

Вікна крамнички захищали ґратки, щоб вандали не могли розбити скло та вкрасти коробки з печивом і баночки із квасолею. Місис Дженнінгс вважала, що її вітрина прикрашена зі смаком. Елфріда поставила кошик і прив'язала повідець Гораса до решітки. Видно було, що йому це не подобається: пес терпіти не міг, коли його лишали на вулиці на поталу глузливим підліткам. Але місис Дженнінгс не любила, щоб до крамниці заходили із собаками. Казала, що вони брудні та тільки те й роблять, що хочуть насцяти на підлогу.

У низькій крамниці завжди світло і дуже тепло. Гули холодильники й морозилки, вітрини, підсвічені неоновими лампами, мали сучасний вигляд — їх встановили лише кілька місяців тому. Місис Дженнінгс вважала, що так ста-

ло значно краще, бо тепер її крамничка схожа на міні-маркет. Через усі ці стелажі було складно одразу роздивитися, хто ще є в крамниці, і лише коли Елфріда обійшла стенд із розчинною кавою і чаєм, побачила біля каси знайому постать.

Оскар Бланделл. Елфріда вже не в тому віці, коли серце підстрибує від радості, але Оскара вона завжди рада бачити. Це була чи не перша людина, з якою вона познайомилася, коли переїхала в Дібтон. Одного недільного ранку пішла в церкву, і після служби вікарій зупинив її біля дверей надворі — від свіжого весняного вітерця його волосся ворушилося, а біла ряса тріпотіла, як випрана білизна. Він привітав її в Дібтоні, сказав кілька слів про захоплення садівництвом і про Жіночий інститут*, а тоді, на щастя, змінив тему.

— А це наш органіст Оскар Бланделл. Не постійний органіст, але чудовий рятівник у складні часи.

Елфріда розвернулася і побачила, що з темних глибин церкви на залитий сонцем ганок виходить чоловік. Привітне, зацікавлене обличчя, напівприкриті очі, сиве волосся, яке колись, мабуть, було світлим. Він був такого самого зросту, як і Елфріда, що було доволі дивно. Зазвичай вона височіла над чоловіками — мстр вісімдесят зросту й худа як тріска, але Оскару вона подивилася просто у вічі, і їй сподобалося те, що в них побачила. Оскільки була неділя, він убрався у твідовий костюм з гарною краваткою. А ще їй сподобалося його рукостискання — міцне і приємне.

* Жіночий інститут — організація, що об'єднує жінок, які живуть у сільській місцевості (тут і далі прим. ред., якщо не зазначено іншого).

Елфріда сказала:

— Як цікаво. Я маю на увазі те, що ви граєте на органі. Це ваше хобі?

— Ні, це моя робота і моє життя, — відповів він доволі серйозно, а за хвилину всміхнувся, і весь пафос його слів миттю зник. — Це моя професія, — додав він.

Минув день чи два, й Елфріді зателефонували.

— Добрий день, мене звати Глорія Бланделл. У неділю після служби ви познайомилися з моїм чоловіком, органістом. Приходьте до нас на вечерю у четвер. Знаєте, де ми живемо? У Гранжі. Будинок із червоної цегли та з баштами на краю селища.

— Це дуже мило. Залюбки прийду.

— Облаштувалися вже у нас?

— Поволі облаштовуюся.

— Чудово. Тоді до зустрічі в четвер. Приблизно на сьому тридцять.

— Дуже дякую, — відповіла Елфріда, але на тому кінці вже поклали слухавку. Судячи з усього, місис Бланделл не любила гаяти часу.

Гранж був найбільшим будинком у Дібтоні. До нього можна було потрапити через величезні претензійні ворота. І дім, і ворота чомусь не дуже пасували Оскару Бланделлу, але буде цікаво піти, познайомитися з його дружиною й побачити, як вони живуть. Людину не пізнаєш по-справжньому, поки не побачиш її у власному домі. Подивися на її меблі, книжки і те, як і чим вона живе.

У четвер зранку Елфріда помила голову й пофарбувала волосся — робила це щомісяця. Взагалі-то відтінок називався «полуничний блонд», але інколи виходив ближче

до помаранчевого. Проте сьогодні Елфріда не переймалася відтінком волосся, бо мала значно нагальнішу справу. Вона розмірковувала над тим, у що вбратися. Зрештою обрала квітчасту довгу спідницю і трикотажний кардиган лаймового кольору. Поєднання полунично-помаранчевого волосся, квітчастої спідниці і кардигана трохи різало око, та завдяки яскравій зовнішності Елфріда почувалася впевненіше.

Вона за десять хвилин пройшла все селище, зайшла у претензійні ворота і рушила під'їзною доріжкою. Прибула ідеально вчасно, що траплялося доволі рідко. Оскільки Елфріда вперше завітала сюди, вона не стала відчиняти двері самотійно, не зайшла всередину й не гукнула «Привіт!», як робила це зазвичай, а натиснула кнопку дзвінка і почула, як він відгукнувся углибині будинку. Зачекала, роздивляючись доглянуті газони. Здавалося, ніби їх щойно постригли — вперше в цьому сезоні. Пахнуло свіжоскошеною травою і весняною прохолодою.

Почулися кроки. Двері відчинила жінка в синій сукні та квітчастому фартуху — вочевидь не хазяйка будинку.

— Добрий вечір. Місис Фіппс, правильно? Проходьте, місис Бланделл спуститься трохи згодом, вона щойно пішла нагору робити зачіску.

— Я перша прийшла?

— Так, але саме вчасно. Інші теж скоро будуть. Дозвольте взяти ваш кардиган...

— Ні, я залишуся в ньому. Дякую.

Незручно пояснювати, що на шовковій блузі під кардиганом дірка під пахвою.

— Вітальня...

Раптом їх перебив чийсь голос:

— Ви Елфріда Фіппс... Вибачте, що не зустріла вас особисто.

Елфріда підвела очі й побачила хазяйку, яка спускалася широкими сходами з балюстрадаю. Це була висока, міцна жінка в чорних шовкових штанях і вишитій накидці вільного крою. У руці тримала напівпорожню склянку. Схоже на віскі із содовою.

— Я трохи затрималася, а потім мені зателефонували. Добрий вечір, — простягнула вона руку. — Глорія Бланделл. Дуже приємно, що ви прийшли.

У неї було щире рум'яне обличчя, яскраві блакитні очі. Волосся, схоже, теж фарбоване. Але відтінок благородніший — м'який блонд.

— Дякую за запрошення.

— Ходімо до каміна. Дякую, місис Масвелл. Гадаю, інші гості самі зайдуть. Нам сюди...

Елфріда рушила за хазяйкою у велику кімнату в стилі тридцятих років, обшиту панелями, з величезним каміном із червоної цегли, у якому потріскували дрова. На решітці перед каміном — шкіряні сидіння, кімната заставлена м'якими шкіряними диванами і кріслами. На вікнах — вишневі оксамитові штори із золотою вишивкою, на підлозі — товсті яскраві перські килими. Нічого старого, потрісканого, потертого. Усе дихало теплом і комфортом.

— Ви тут давно живете? — спитала Елфріда, намагаючись не видатися надто допитливою.

— П'ять років. Дядько лишив цей будинок мені. Я завжди любила це місце, приїздила сюди в дитинстві. — Місис Бланделл поставила склянку на столик і пішла до каміна,

щоб кинути у вогонь ще одну величезну дровиняку. — Не хочу навіть казати, у якому він був стані. Тут усе ледве трималося, все побила міль, довелося робити ремонт. Певна річ, і кухню зробили, і додали пару ванних кімнат.

— А де ви жили раніше?

— О, у Лондоні. В мене був будинок у районі Елм-Парк-Гарденс. — Вона взяла склянку, зробила чималий ковток, затим поставила склянку назад і, всміхнувшись, повела далі: — Коктейль для сміливості. Треба трохи підзарядитися перед вечіркою. Хочете щось випити? Херес? Джин з тоніком? Так, там було добре жити, дуже просторий будинок. І церква святого Біддалфа, де Оскар працював органістом, була лише за десять хвилин ходу. Може, ми там би й залишилися, але мій старий дядько, як то кажуть, упокоївся, і Грашк дістався мені. У нас є дочка, Франческа. Їй зараз одинадцять. Я завжди вважала, що дитині краще зростати на природі. Не знаю, що там робить Оскар. Це він має зараз нам наливати. Мабуть, зачитався і забув про все на світі. Ви познайомитеся з іншими гостями. Сім'я Макгері. Чоловік працює в Сіті. А ще Джоан і Томмі Мілс. Томмі — консультант у нашій лікарні в Педбері. Перепрошую, то що, херес чи джин з тоніком?

Елфріда обрала джин з тоніком і простежила поглядом, як Глорія Бланделл у дальньому кінці кімнати наливає їй біля столика, заставленого пляшками. А тоді щедро підлила віскі ще й до своєї склянки.

— Ось, тримайте, — сказала вона, повернувшись. — Сподіваюся, досить міцний. Може, хочете лід? А тепер пропоную сісти. Влаштовуйтеся зручніше і розкажіть мені про ваш котедж.